

[Wilhelm]

centrale samarbejdsudvalgsmøde for politiet. Så vil jeg gerne spørge ministeren, om hun kan give tilsagn om, at de spørgsmål, vi gennem retsudvalget har stillet på grundlag af den forrige drøftelse i det centrale samarbejdsudvalg for politiet, vil blive besvaret, så retsudvalget kender ministerens holdning til disse punkter, før man tager det op på det næste møde i det centrale samarbejdsudvalg.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

I det omfang det er muligt, vil vi naturligvis søge at besvare retsudvalgets spørgsmål, men jeg vil igen have lov til at vurdere, om nogle af dem vedrører samarbejdsudvalget, så det må vi vende tilbage til.

Hermed sluttede spørgsmålet.

3) Til *justitsministeren* af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Vil ministeren overveje sammensætningen af lokalnævnene?«

(Spm. nr. 566).

Skriftlig begrundelse.

Klager over politiet behandles i lokalnævnene. De blev, da de i sin tid blev indført, hilst som et fremskridt, og det var også et fremskridt.

Senere er der opstået kritik af lokalnævnene. Kun sjældent, siger klagerne, lykkes det at få medhold i klager over politiet.

Statistikken – både den officielle og den sidste, mere uformelle – viser, at det kun er i meget få tilfælde, en klager får medhold. Når klageren kun får medhold i så få tilfælde, kan grunden naturligvis være, at politiet altid optræder korrekt. Blandt borgerne er der imidlertid opstået en fornemmelse af, at grunden hertil også – i hvert fald delvis – må søges i lokalnævnenes sammensætning. Politiet har jo en meget stærk stilling i lokalnævnene.

Hvis denne opfattelse er korrekt, må sammensætningen naturligvis ændres. Hvis opfattelsen er ukorrekt, kan politiet ikke være tjent med at bevare lokalnævnene i den nuværende skikkelse. Politiet vil så uden grund komme til at lide under en mistanke, som intet hold har i virkeligheden.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Reglerne om politikredsens lokalnævn blev gennemført ved en ændring af retsplejeloven i 1973. Efter loven træffer lokalnævnet bestemmelse om undersøgelse af klager over politipersonalets adfærd under udførelsen af tjenesten. Finder lokalnævnet, at der i en konkret sag bør iværksættes en undersøgelse, træffer nævnet bestemmelse om, hvorvidt denne undersøgelse skal foretages af retten eller af statsadvokaten. Lokalnævnet kan endvidere i nærmere angivne tilfælde afvise at iværksætte en undersøgelse i anledning af en klage.

Efter at lokalnævnsordningen havde fungeret gennem en periode, nedsatte justitsministeriet en arbejdsgruppe til undersøgelse af lokalnævnenes virksomhed, og på baggrund af arbejdsgruppens undersøgelse udsendte justitsministeriet i marts 1978 en vejledning om behandlingen af klagesager. I forbindelse hermed gav den daværende justitsminister over for folketingets retsudvalg udtryk for, at lokalnævnsordningen havde fungeret tilfredsstillende, og at der ikke for tiden skønnedes at være behov for lovændringer på området, bl. a. fordi lokalnævnene med den nye vejledning havde fået mulighed for en mere ensartet behandling af sagerne. Det blev samtidig understreget, at lokalnævnene ved behandlingen af klagesager altid vil have en sådan sammensætning, at de kommunale medlemmer, der er valgt af befolkningen til at varetage befolkningens interesser i mange forskellige henseender, udgør flertallet i nævnene.

Sammenfattende er det min opfattelse, at der ikke for øjeblikket kan påvises tilstrækkelig tungtvejende grunde, som taler for en ændring af de gældende regler om lokalnævnenes virkemåde og sammensætning. Imidlertid vil justitsministeriet, når den nye vejledning om klagesagsbehandling har været i kraft i en passende tid, på baggrund af de da indhøstede erfaringer på ny overveje, om der måtte være behov for ændring af reglerne på området, herunder om lokalnævnenes sammensætning.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne understrege, at jeg i min begrundelse har sagt, at hvis det er berettiget, når borgerne føler, at man ikke i tilstrække-